

După lucrarea lui John Bunyan

Călătoria Pelerinului

Partea 1-a

Adaptare de Edward Duncan Hughes

Ilustrații de Lazarus

Traducere de Ana Ionesi și Semida Pop

Editura de Bible for Children

www.bibleforchildren.org

©2020 Bible for Children, Inc.

Drepturi: Aveți toate drepturile de a copia sau a tipări această poveste atâta timp cât nu le veți vinde pentru bani.

Într-o zi, un om venea
călătorind pe jos în pustie.
Omul părea să fie foarte
supărat. El izbucnea mereu în
strigăte puternice de plâns.
El se uită în jos la hainele lui
zdrențuite și clătină
capul supărat.

Oh, de ce este acest
om așa de trist?

Omul avea fața îtoarsă
dinspre vederea casei lui.
Casa se afla în spatele lui și
înlăuntru erau soția și copiii
lui. Omul recunoștea că ei
nu-l puteau ajuta cu această
durere și supărare.
El plânge din nou.

“Ce trebuie să fac?” “Ce
trebuie să fac?” Tremurând și
plângând, omul stătu acolo,
necăjit și fără ajutor. Ceva nu
este în regulă, și acest om nu
știe ce trebuie să facă sau
cum să găsească ajutor.

Omul ține o carte în mână. Este o carte importantă – cea mai importantă carte din lume. Este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. De ce plânge omul în timp ce citește Biblia? Este Biblia o veste rea? Biblia conține vești bune! Le spune oamenilor ce Dumnezeu însuși vrea să le spună oamenilor despre dragostea Sa minunată pentru toată lumea.

"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică."

Atunci de ce plânge omul?

Omul plânge pentru că nu știe despre dragostea lui

Dumnezeu. Îi este frică de Dumnezeu. El știe că

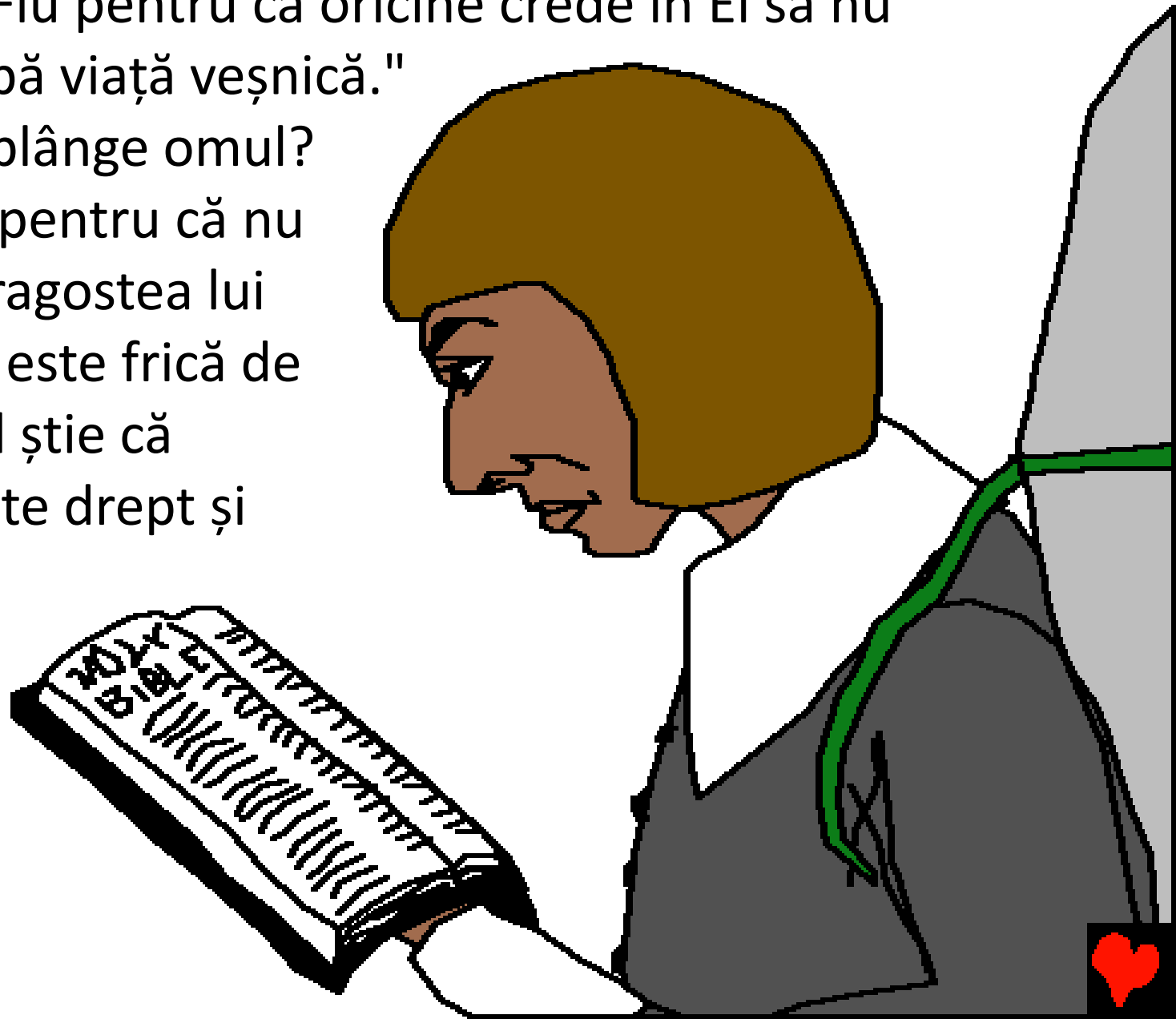
Dumnezeu este drept și sfânt și că el,

omul,

este un păcătos în

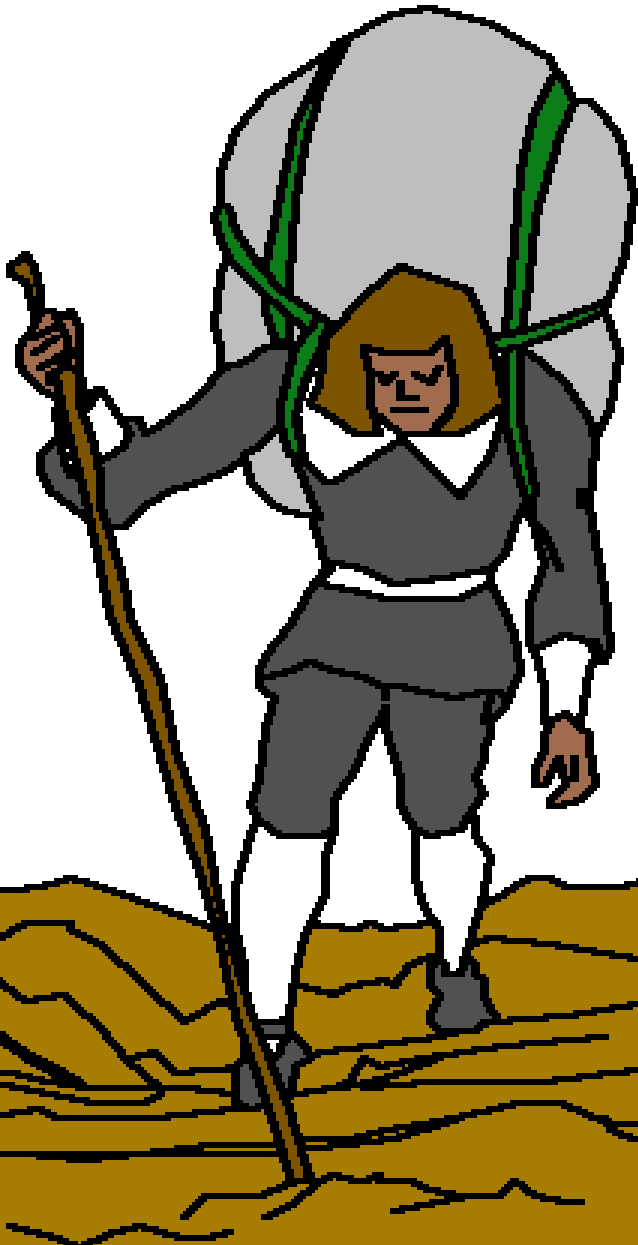
ochii lui

Dumnezeu.

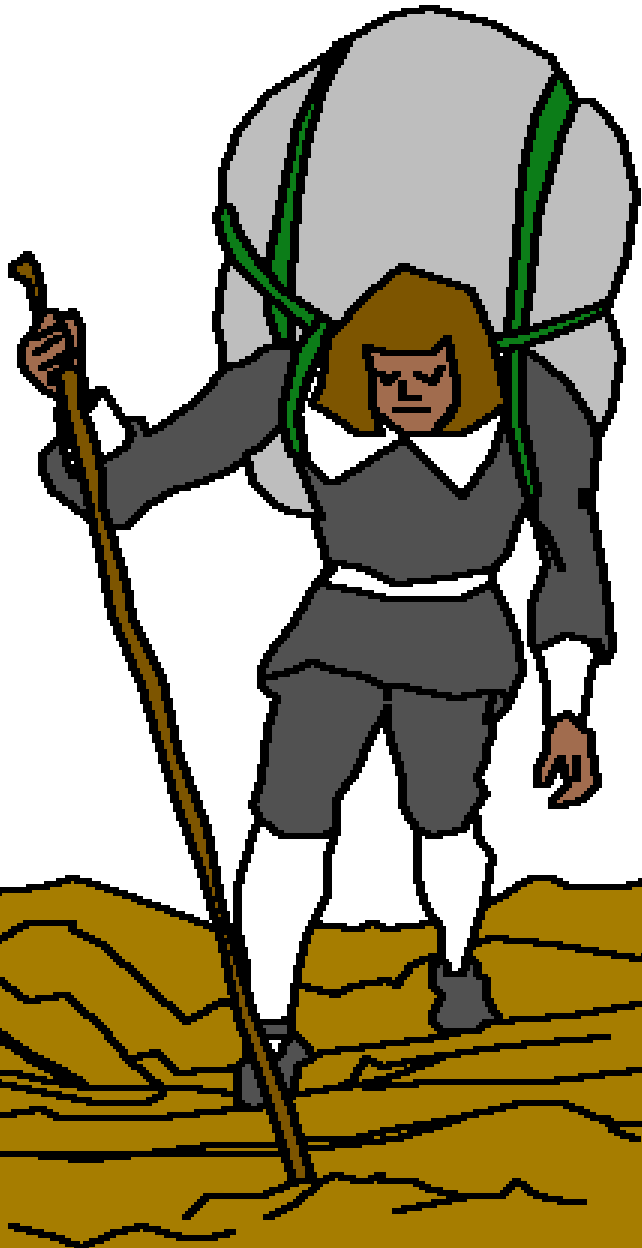

Corpul bărbatului pare să aibă o formă ciudată.

Aceasta pentru că o încărcătură mare și grea este legată în spatele lui. Această mare povară îl încarcă și îi încetinește pașii. Îi scurge puterea și îi strică plăcerea. Povara e grea, și omul nu o poate schimba.

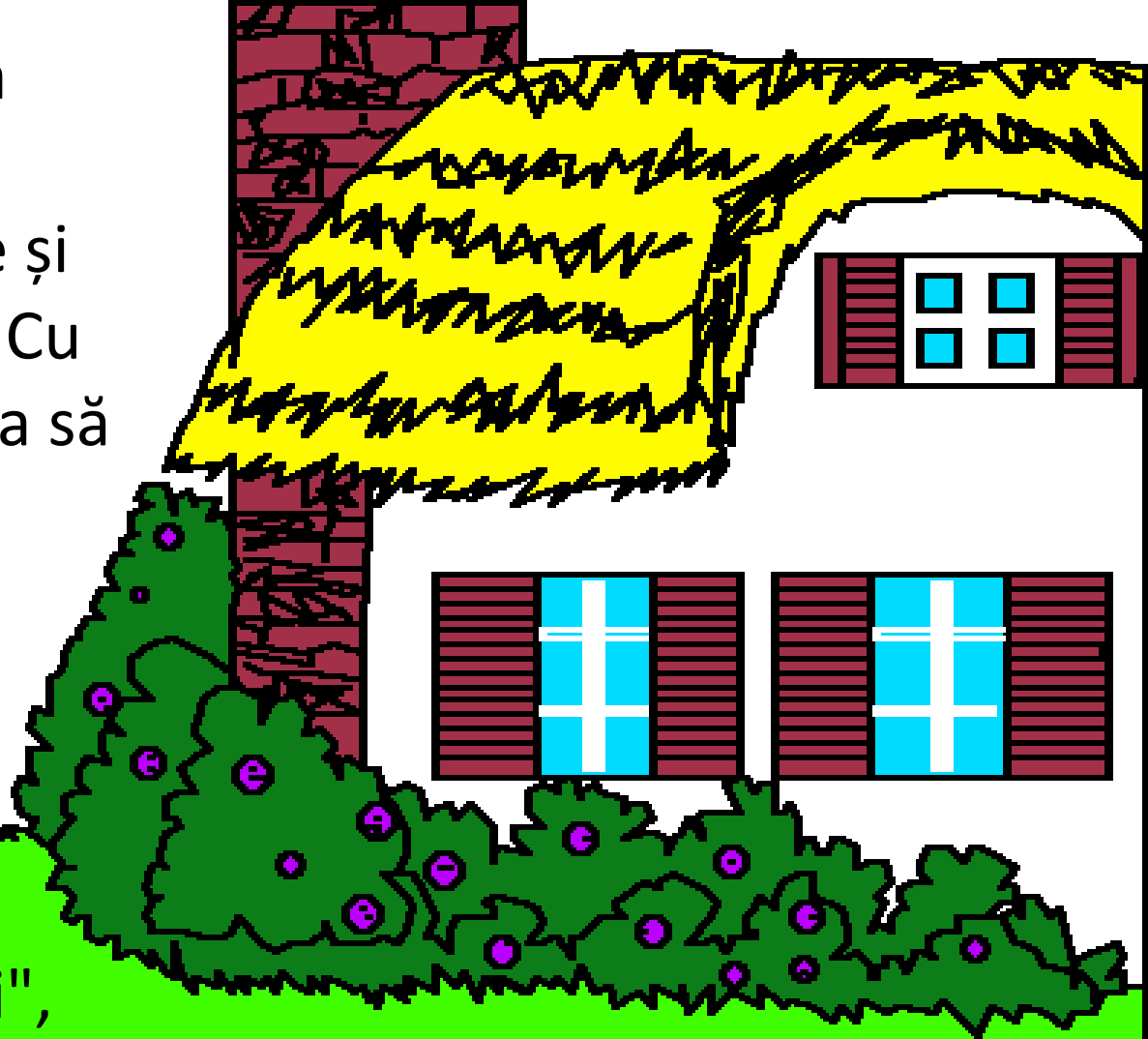

Este întotdeauna acolo - o parte din viața sa de zi cu zi. Poate că omul nici măcar nu-și poate imagina cum ar fi viața lui fără această povară grea. Intrând într-o altă stare de plâns și hohotind, bărbatul se întoarce în cele din urmă spre casa lui. "Ce să fac?", mormăie el în timp ce se îndreaptă spre casă.

Ajuns acasă, bărbatul a încercat să-și ascundă necazurile față de soție și familie. Dar a dat greș. Cu cât mai mult se străduia să tacă, cu atât se simțea mai tulburat în suflet. În cele din urmă, îi izbucnesc cuvintele.

"Oh, draga mea soție, și voi, dragii mei copiii", a suspinat Pelerinul. Desigur, soția și copiii lui au fost uimiți să-l vadă plângând. Ei Nu înțelegeau ce s-ar fi putut întâmpla.

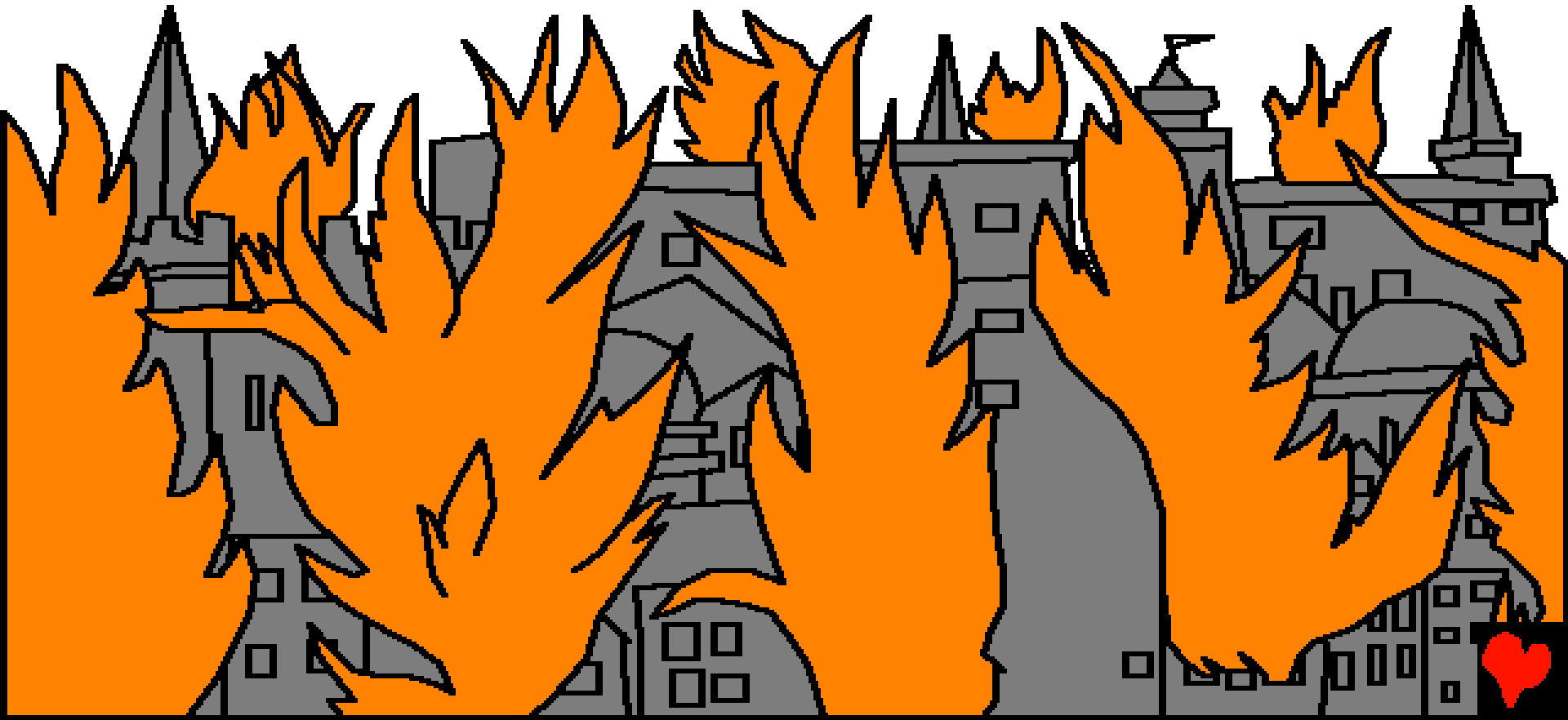

Ei nu l-au mai văzut niciodată pe Pelerin comportându-se așa. "Am o povară grea care mă apasă tare", a continuat bărbatul plângând. Mama s-a uitat la fiul cel mare și și-a ridicat sprâncenele.

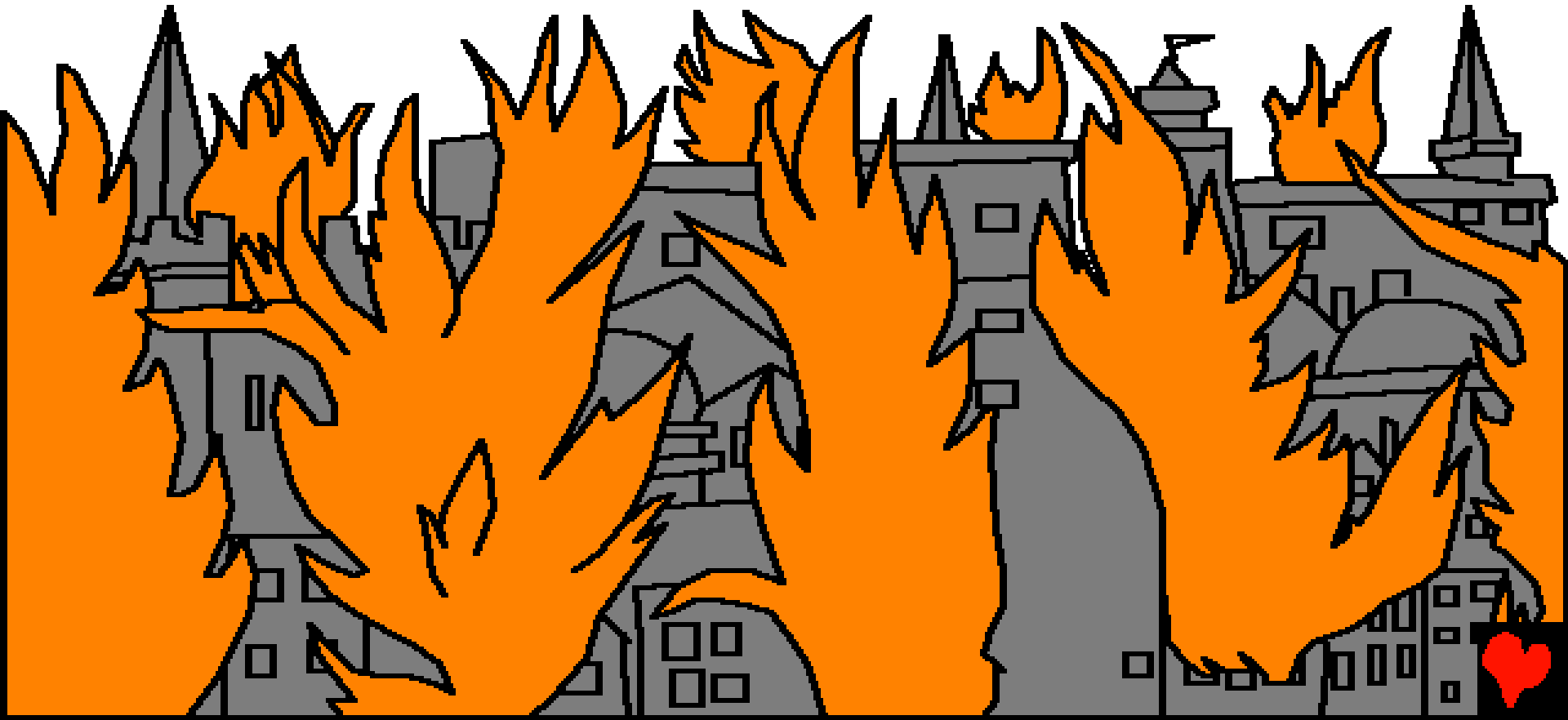
copiii au ridicat din umeri și au dat din cap. O povară? Despre ce vorbea Pelerinul?

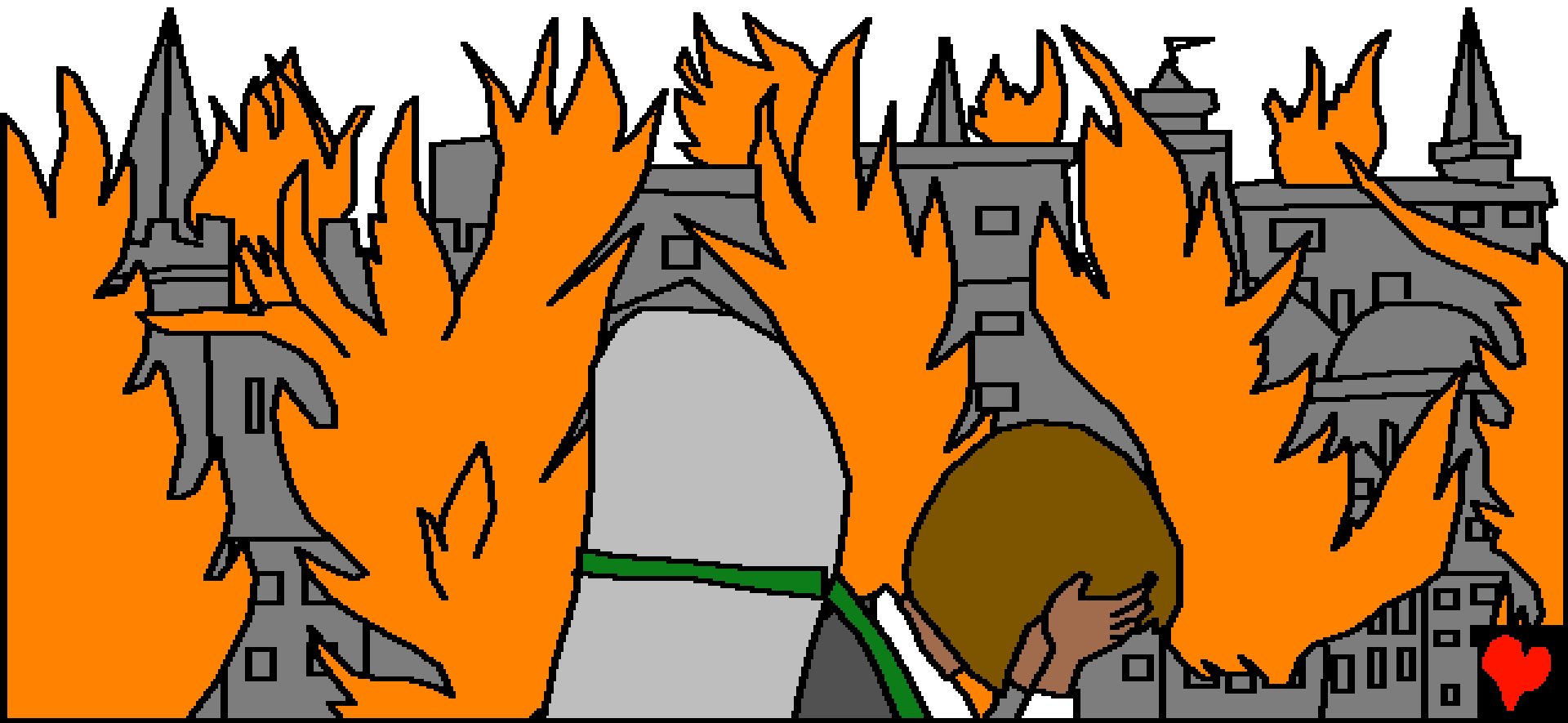
"Am învățat că orașul nostru va fi ars cu foc din cer", a spus Pelerinul familiei sale. "Toată lumea și totul va fi distrus."
A gemut de durere. "Toți oamenii, toate clădirile - distruse!"

"În această răsturnare înfricoșătoare, atât eu, și tu, soția mea, și voi, dragii mei copiii, vom fi rău distruși dacă nu se găsește o cale de scăpare."

"Nu văd o cale de scăpare pentru niciunul dintre noi!"
Cuvintele nefericitului Pelerin au făcut loc unui strigăt
proaspăt de tristețe. El a fost zdrobit de tristețe, nu numai
pentru el însuși, dar, de asemenea, pentru soția sa și copiii
dragi pe care îi iubea.

La început, familia lui a crezut că Pelerinul s-a îmbolnăvit, poate a avut o febră care i-a încurcat gândirea. Pentru ei, comportamentul lui părea o nebunie. Ei pur și simplu nu au putut înțelege ce s-a întâmplat. Doamna Pelerină a preluat discuția.

"Este aproape seara. Să-l ajutăm să se culce. Poate un somn bun îi va liniști mintea." copiii au ajutat-o pe Mamă să-l pregătească pe Pelerin pentru culcare. Toți au lucrat repede. Nu le-a plăcut să-l vadă pe tatăl lor într-o asemenea tristețe.

Dar Pelerinul a fost necăjit toată noaptea la fel cum a fost de necăjit și în timpul zilei. În loc să doarmă, el era treaz în toate orele întunecate din noapte, suspinând și plângând.

Dimineața, familia voia să știe cum se simțea Pelerinul. Când l-au întrebat, el le-a spus: "Mai rău și mai rău!" Ce trebuiau să facă acum? Au trebuit să găsească o cale de a schimba comportamentul ciudat al lui Pelerin, și de a-i vindeca nebunia.

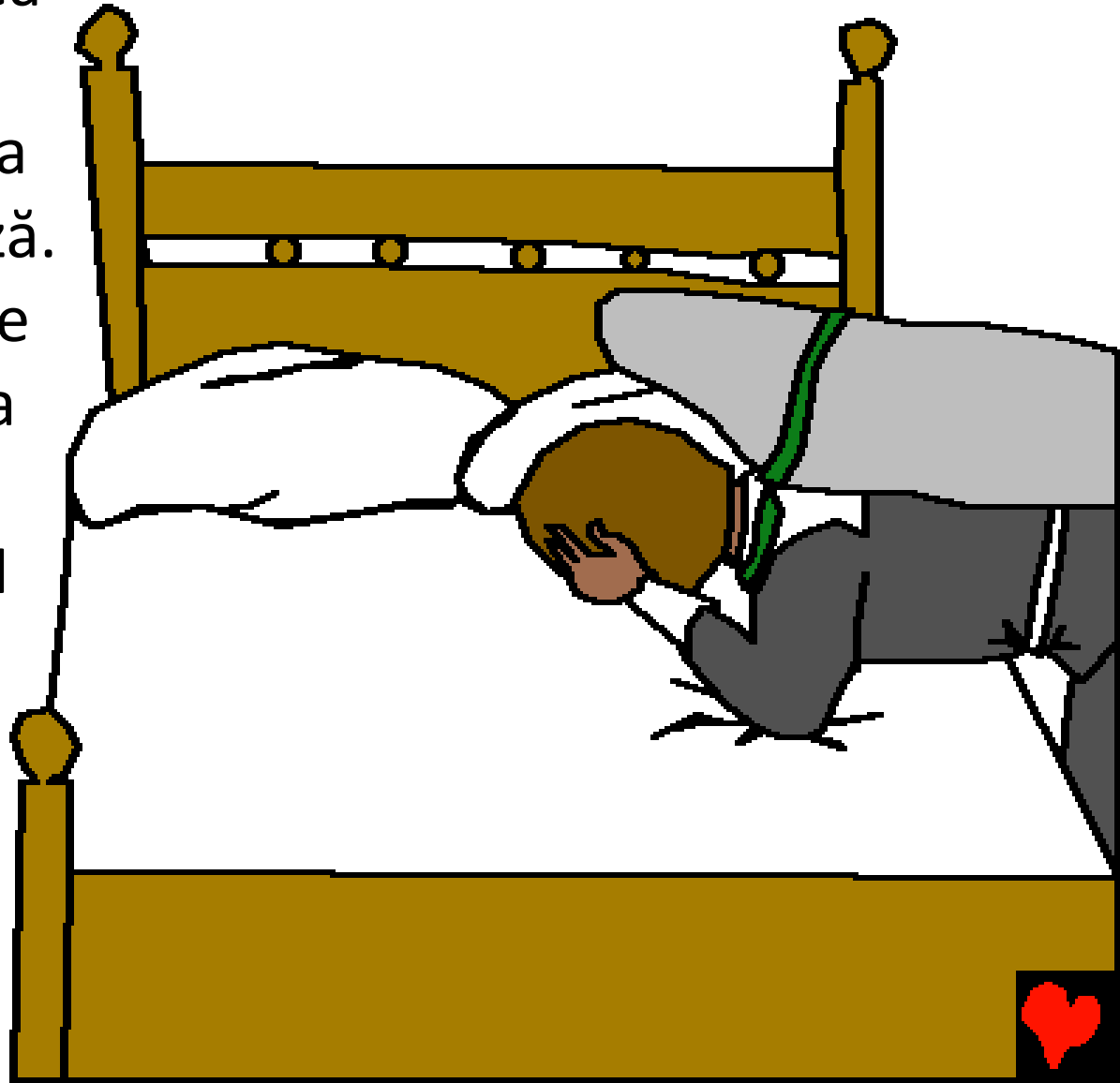
Soția și copiii lui Pelerin au început să se comporte foarte aspru. Au vorbit într-un mod urât, și nu i-au arătat nici o bunătate. Poate au sperat că aceasta îl va șoca să revină în gândirea lui normală.

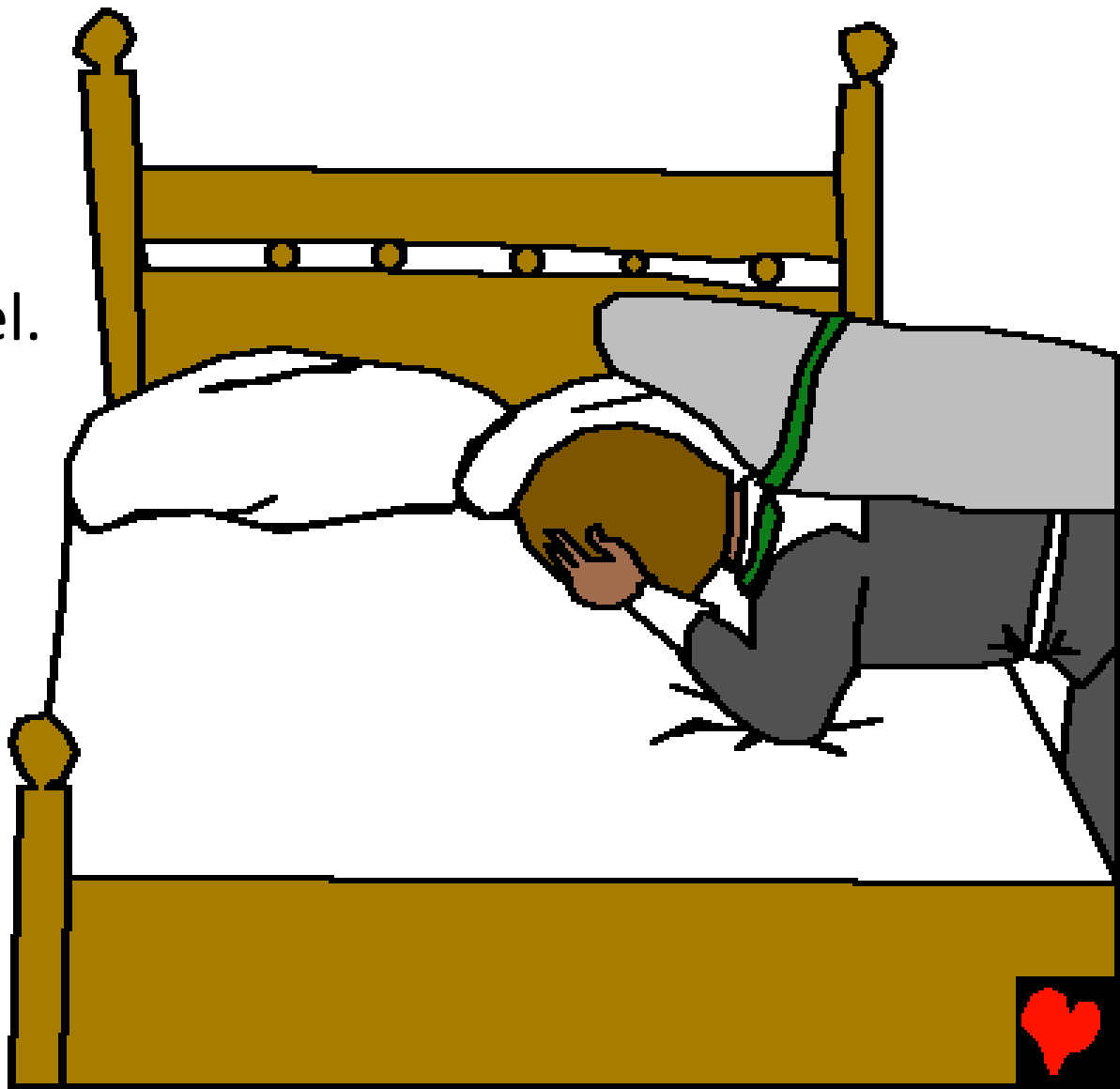
Când tot nu s-a schimbat, soția și copiii lui
l-au batjocorit pe Pelerin; l-au certat;
uneori l-au ignorat complet pentru
perioade lungi
de timp.

Trebuie să fi fost foarte dificil pentru Pelerin să accepte felul de comportare a familiei sale. Dar era atât de convins de adevărul despre venirea lui Dumnezeu asupra orașului, încât nu putea pretinde că nu contează. Așa că a petrecut multe ore singur în camera sa rugându-se lui Dumnezeu și cerându-I lui Dumnezeu ajutor și îndrumare.

Se pare că nici o ființă umană nu l-ar putea ajuta. În timpul acestor multe ore de rugăciune, Pelerinul, de asemenea, a cerut lui Dumnezeu să binecuvânteze și să ajute soția și copiii, chiar dacă ei nu s-au comportat frumos cu el. Deasemenea, el a cerut lui Dumnezeu alinare în propriile sale necazuri.

De asemenea, Pelerinul ieșea des la plimbare. În câmpul deschis el a fost departe de insultele familiei sale. Nu conta unde mergea, un lucru a fost în mintea lui. Judecata lui Dumnezeu venea. El și familia lui vor pieri.

În timp ce traversa acele câmpii arate sau prin tufișurile groase, Pelerinul avea Biblia în fața lui. Poate că a fost destul de frumos aspectul de câmpii, dar Pelerinul nu a observat. El a petrecut timpul citind Cuvântul lui Dumnezeu, căutând ajutor în necazurile sale.

Chiar și atunci când nu citea, Pelerinul abia văzuse frumusețea naturii în jurul lui. De multe ori, ochii lui erau închiși în rugăciune în timp ce vorbea cu Dumnezeu și l-a spus, din nou și din nou, despre temerile sale.

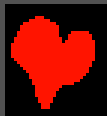
Într-o zi, pe câmp, în timp ce-și citea Cartea, Pelerinul strigă: "Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?"

S-a uitat încolo și înapoi, ca un om gata să fugă. Cu toate acestea, el a stat nemișcat - el nu știa în ce parte să meargă.

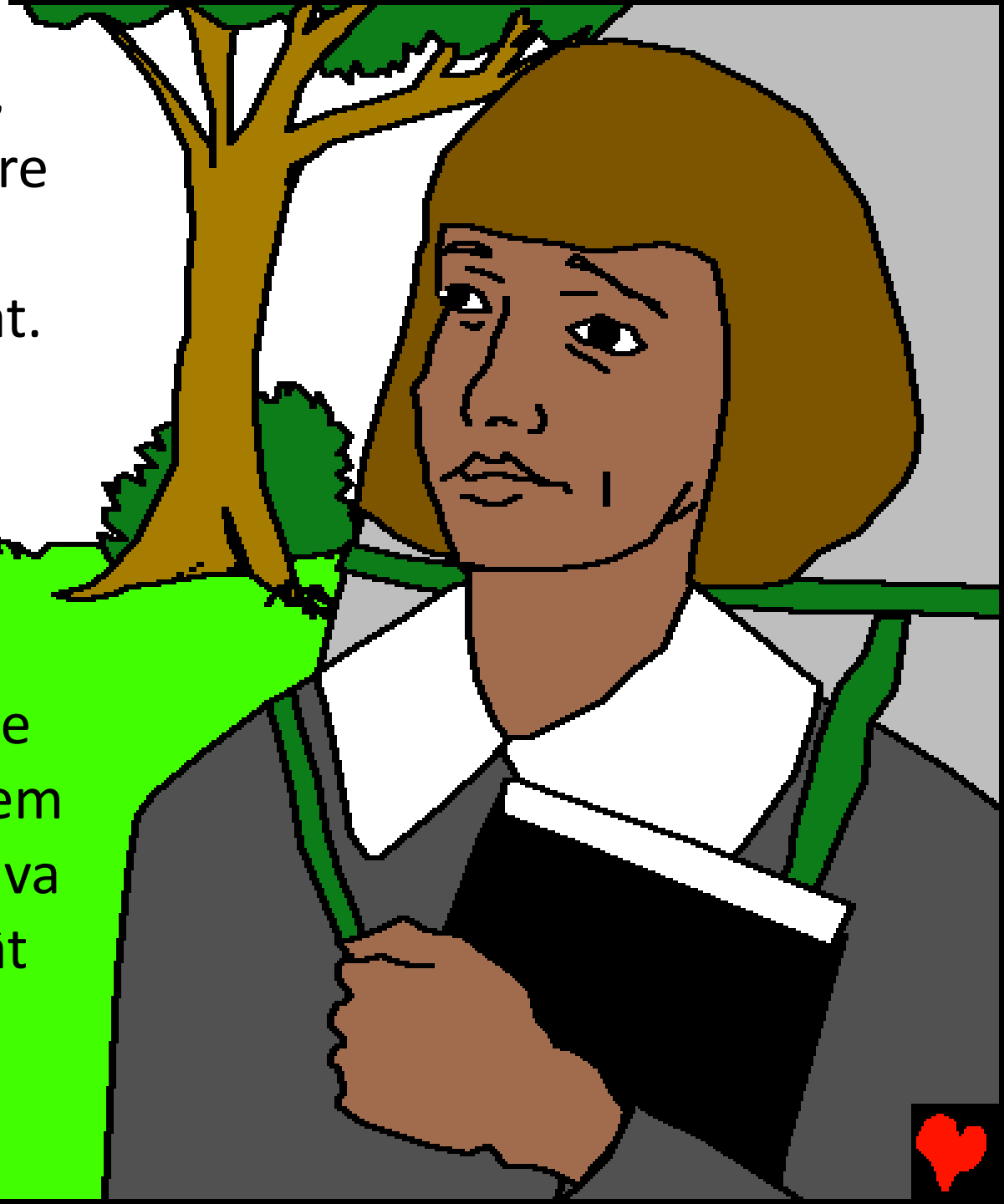
A apărut un om pe nume
Evangelist. "Ce s-a
întâmplat?", l-a întrebat el
pe Pelerinul tulburat.
"Domnule", Pelerinul
răspunde plângând:

"Văd prin această
Carte că sunt condamnat
să mor și după aceea să
fiu judecat; Eu nu sunt
dispus să fiu condamnat,
nici în măsură să
fiu judecat."

"De ce nu vrei să mori,
din moment ce viața are
atâtea probleme?"
Evangelistul a întrebat.

Pelerinul a răspuns
arătând spre povara de
pe spatele său. "Mă tem
că această povară mă va
scufunda mai jos decât
mormântul în locul
focului."

Evangelistul: "Dacă aceasta e starea ta, de ce stai acolo?"

Pelerinul: "Pentru că nu știu unde să mă duc!" Apoi evangelistul i-a dat lui Pelerin o foaie cu cuvintele lui Dumnezeu scrise pe ea. Cuvintele au fost:

Pelerinul a citit cuvintele puternice de avertizare. S-a uitat la Evanghelist, apoi s-a uitat din nou la cuvintele scrise. O întrebare profundă s-a format în mintea lui. Dorea să-l întrebe pe străinul acesta care părea să fie singurul interesat de problema lui. "Unde trebuie să fug?" Aceasta voia

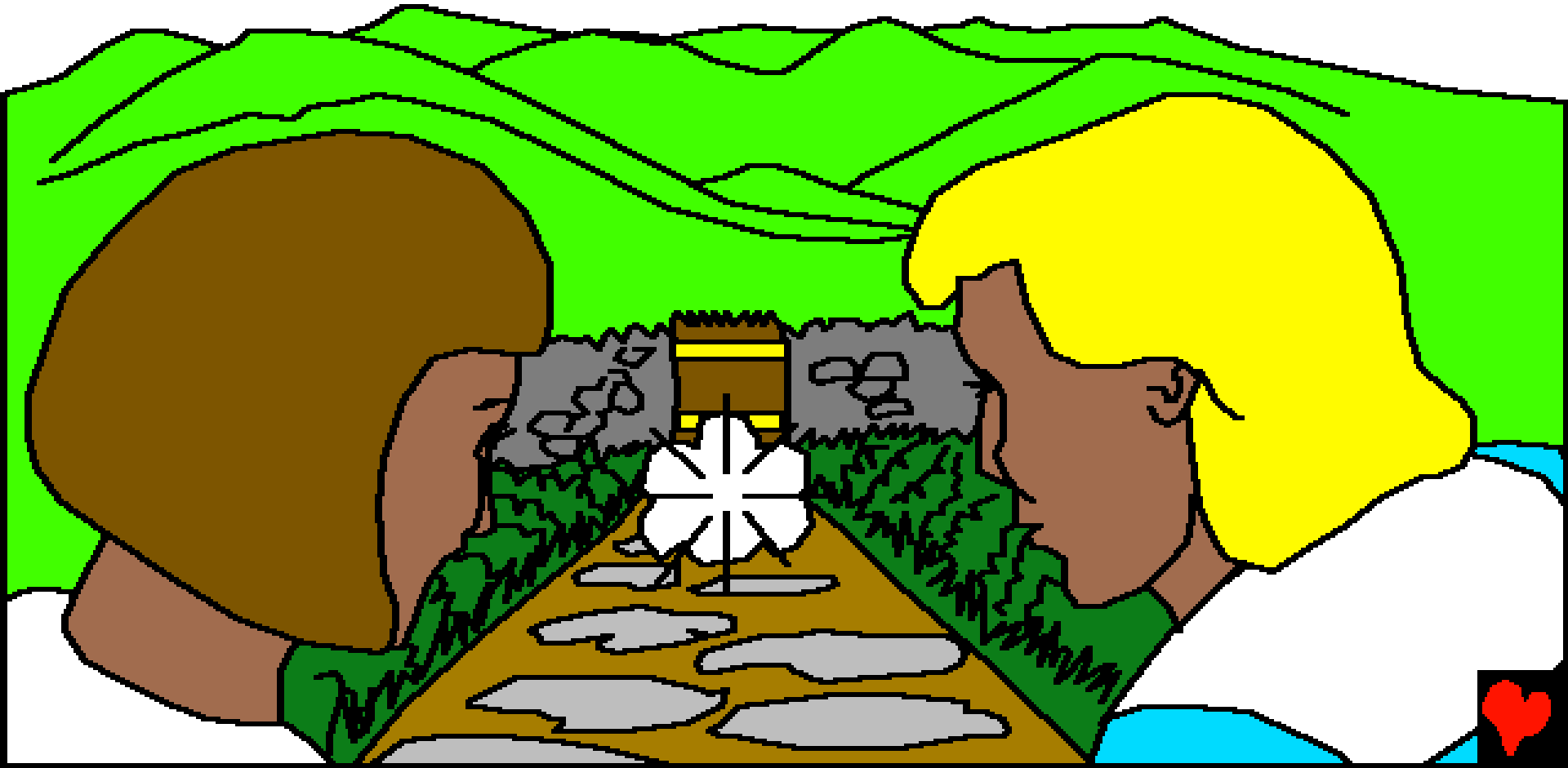
Pelerinul să știe.
Dar, ar putea acest străin să-i spună?
Ar putea
Evanghelistul să-l ajute pe Pelerin?

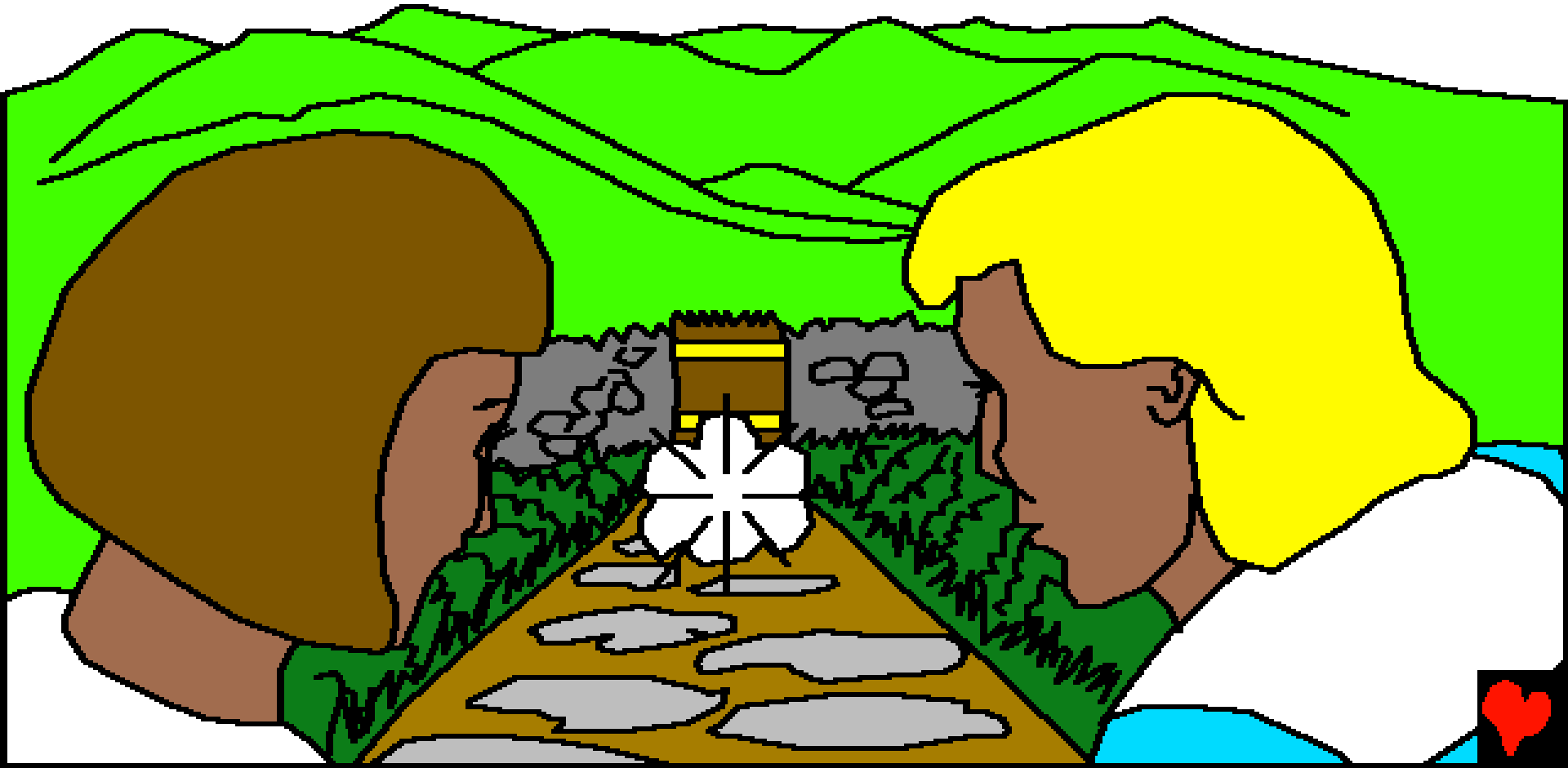
Evangelistul: "Vezi poarta aceea de lemn de acolo?"

Pelerinul: "Nu." Evangelistul: "Vezi lumina strălucitoare?"

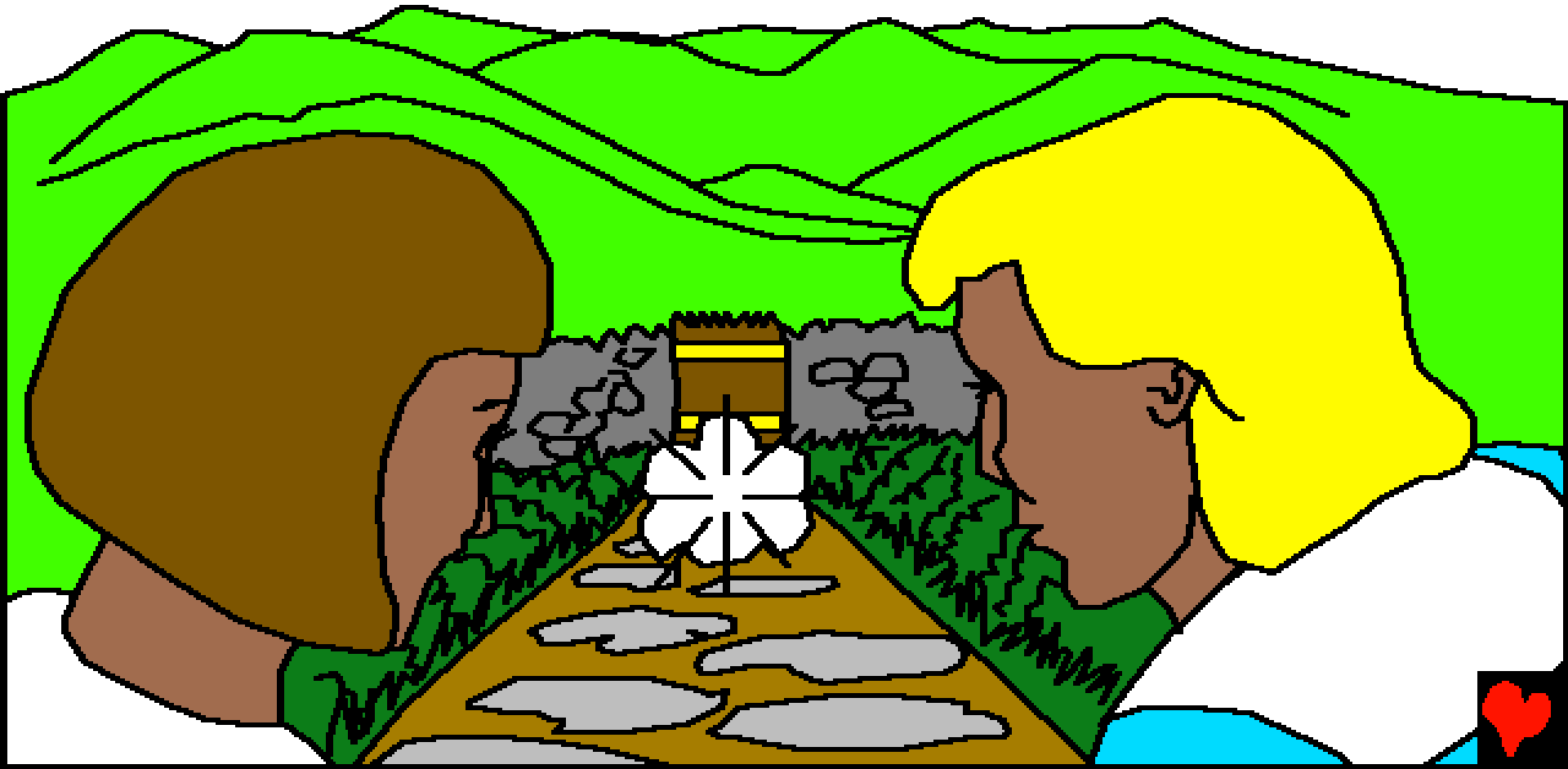
Pelerinul: "Cred că da."

Evangelhistul: "Fii cu ochii pe acea lumină și mergi direct înspre ea. Când bați la ușă, ți se va spune ce să faci." Acum Pelerinul a trebuit să aleagă. Să fugă, sau nu? Ce ar face Pelerinul? Ce-ai fi făcut tu?

Nu uitați, lumina și poarta de lemn se afla pe câmpie și departe de casa Pelerinului. Dacă l-ar asculta pe Evanghelist, Pelerinul ar fugi de la ceva și ar fugi înspre altceva. Crezi că Pelerinul a fugit? Da? Ai dreptate!

Acum Pelerinul nu fugise departe de uşa casei lui când soția și copiii l-au văzut.

"Ce face omul acesta acum", poate că s-ar fi întrebat ei. Toți au început să strige după el, "Oprește-te! Întoarce-te!"

Dar Pelerinul și-a pus
degetele în urechi și a
fugit, strigând: "Viață!
Viață! Viață veșnică!"

Nici măcar nu s-a uitat înapoi, ci a
continuat să fugă prin mijlocul câmpiei.

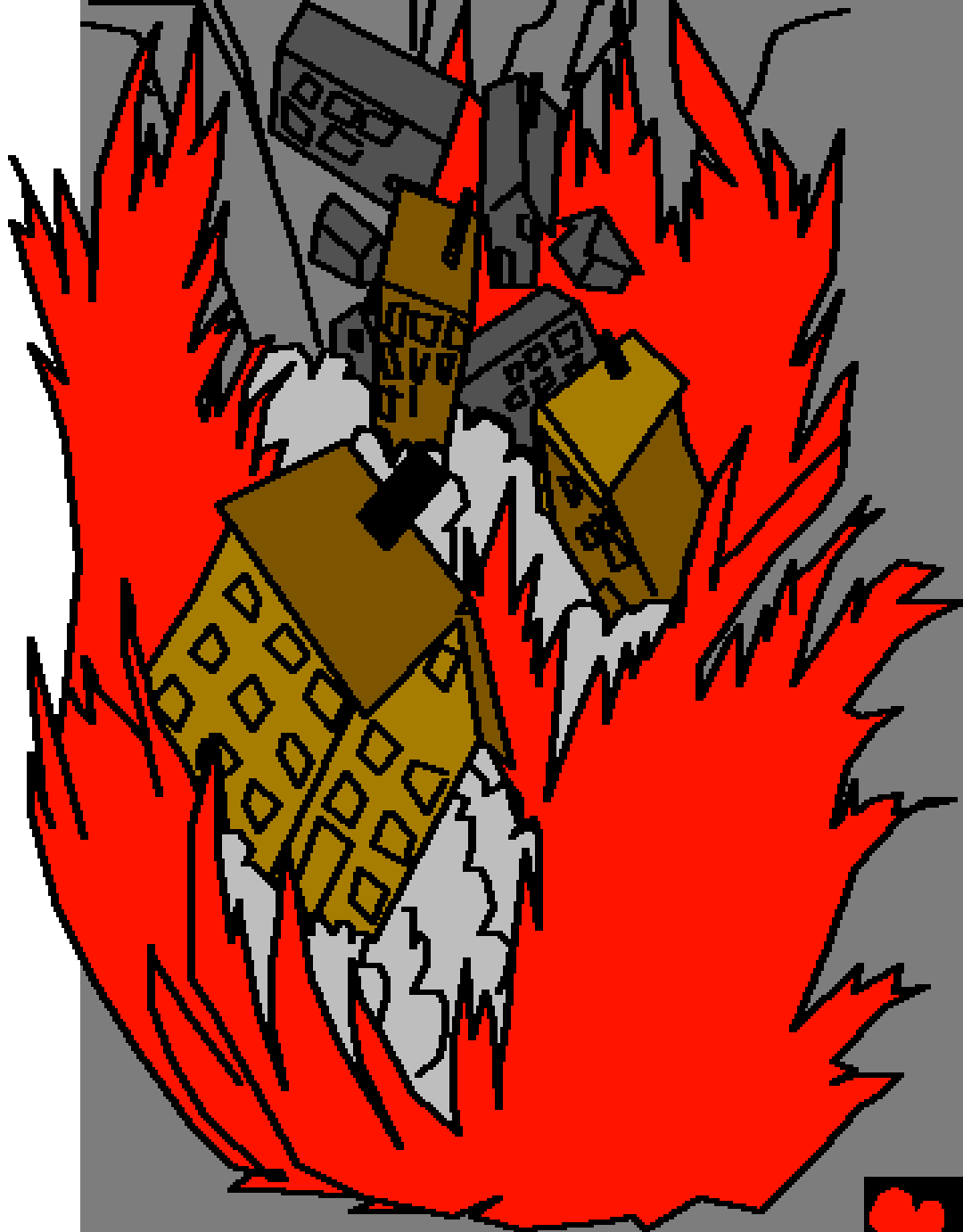

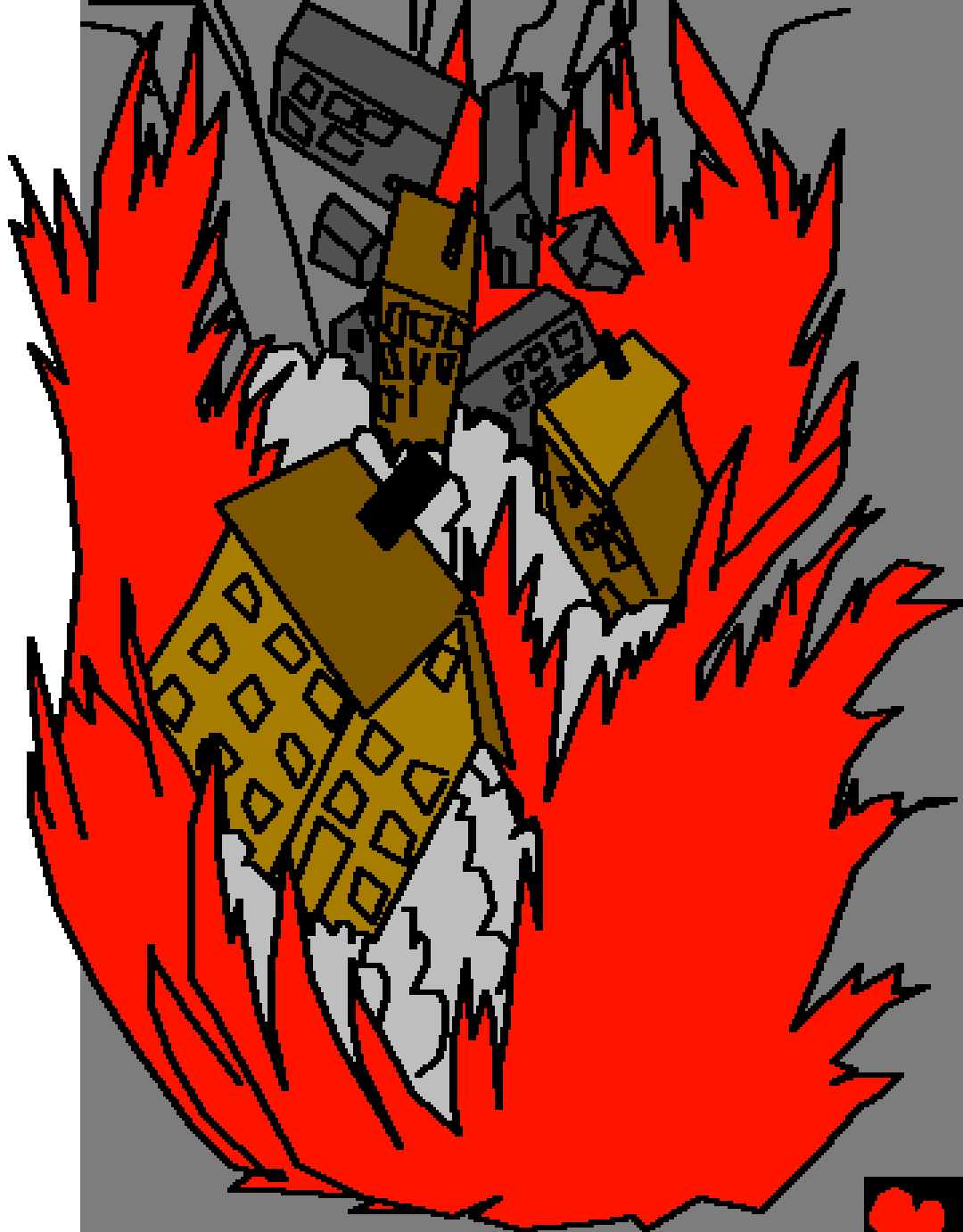
Vecinii au venit și ei să-l vadă pe Pelerin fugind. Unii dintre ei l-au batjocorit; alții îl amenințau. Unii au strigat să se întoarcă. Printre ei erau doi bărbați care au decis să-l aducă înapoi cu forța.

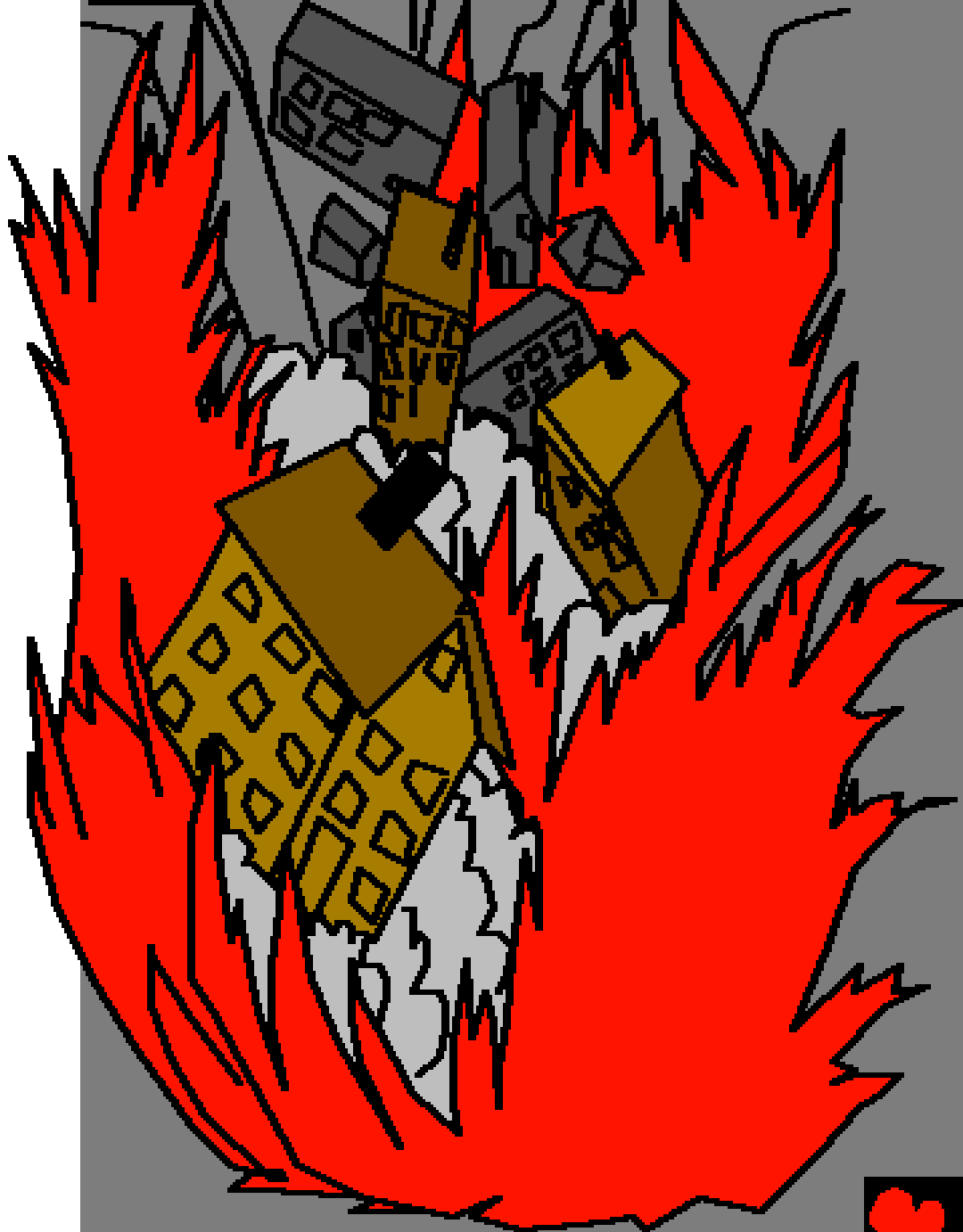
Numele bărbaților erau Încăpățânare și Ușuratic. Când l-au întrecut, Pelerinul i-a întrebat: "Vecini, de ce ați venit?" "Pentru a te convinge să te întorci cu noi", a răspuns unul dintre bărbați.

Pelerinul: "Aceasta nu se poate, în nici un caz. Voi locuiți în Orașul Distrugerii. Mai devreme sau mai târziu veți muri acolo și vă veți scufunda mai jos decât mormântul, într-un loc care arde cu foc și pucioasă. Fiți încredințați, vecini buni și veniți să mergeți cu mine."

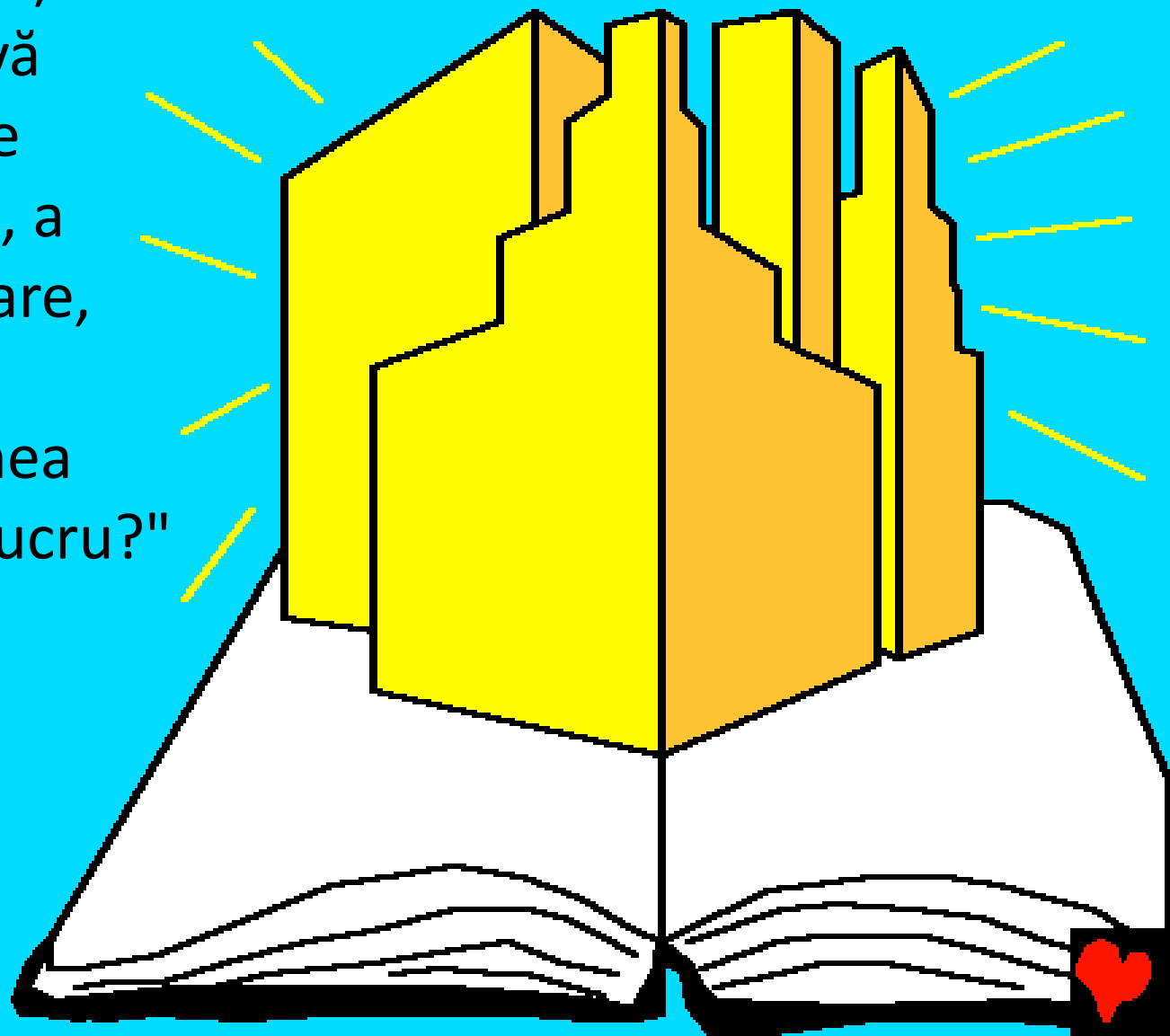

"Ce anume?" A răspuns
Încăpățânarea. "Și să
lăsăm noi pe toți
prietenii și confortul în
urmă?" "Da", a spus
Pelerinul. "Că "tot
ceea" despre care
vorbiți, nu se merită de
a fi comparate cu nici
un pic de ceea ce eu
aștept să mă bucur!"

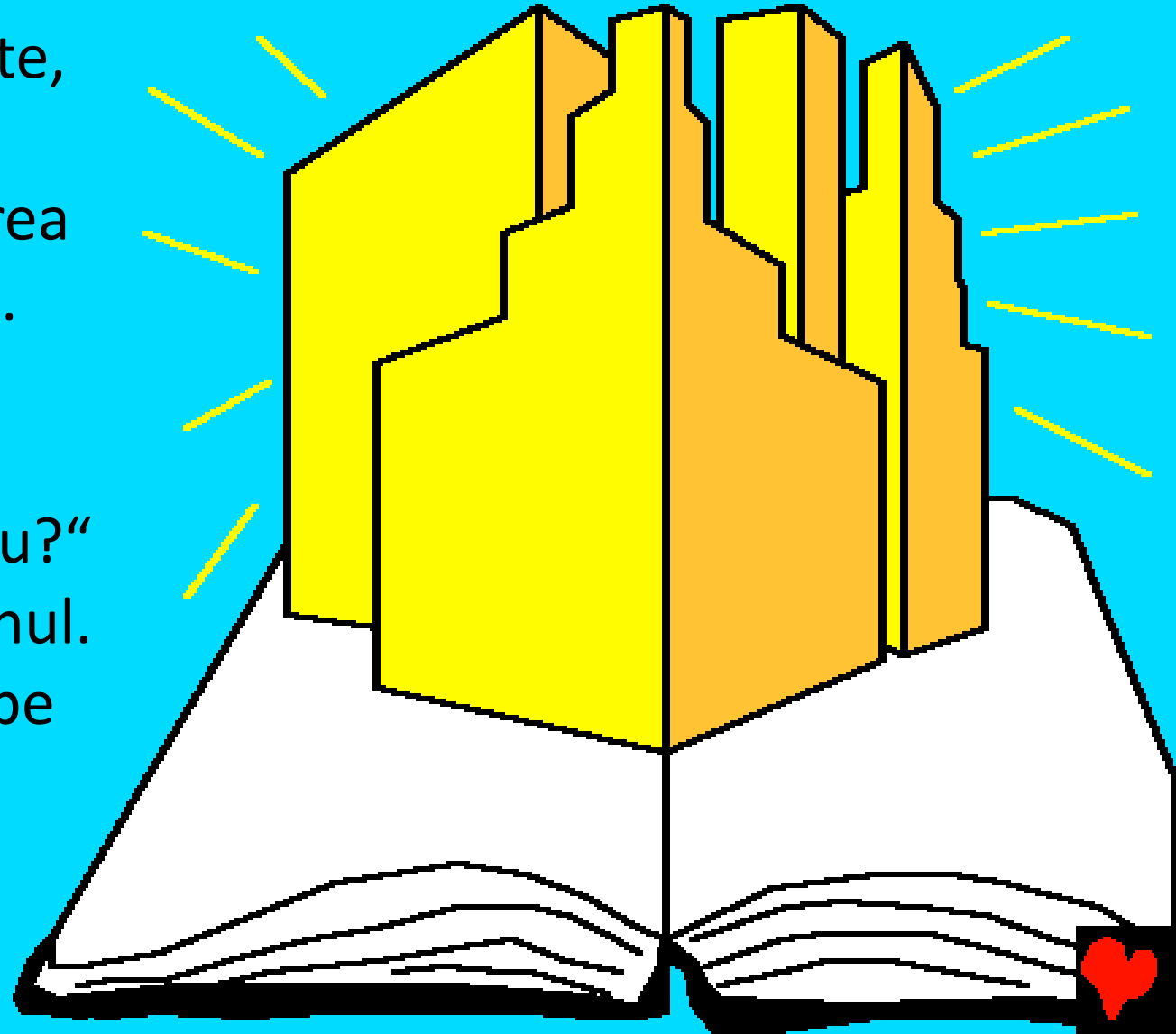

"Dacă veți merge cu mine", a continuat Pelerinul, "veți primi tot ceea ce primesc eu. Pentru că, unde mă duc, e destul pentru toată lumea și încă mai multe.

Veniți cu mine, să vă dovedesc despre ce vorbesc." Ce cauți", a întrebat Încăpățânare, "din moment ce părăsești toată lumea pentru a găsi acel lucru?"

"Caut moștenirea raiului care va dura pentru totdeauna", a spus Pelerinul. "La timpul stabilit al lui Dumnezeu, raiul va fi dat celor care l-au căută cu sârguință. Citește, dacă vrei, în Cartea Mea." Încăpățânarea s-a întors spre casă. "Lasă Cartea ta", a mormăit. "Te întorci cu noi sau nu?" "Nu", a spus Pelerinul. "Mi-am pus mâna pe plug; Nu voi privi înapoi."

Încăpăținarea: "Vino atunci, vecine Ușuratic. Să ne întoarcem din nou și să mergem acasă fără el." Ușuratic: "Dacă ceea ce spune bunul Pelerin este adevărat, lucrurile pe care le caută sunt mai bune decât ale noastre, inima mea se înclină să merg cu vecinul meu."

Încăpăținarea: "Ce, mai mulți proști încă? Să fii condus de mine și să te întorci. Cine știe unde te va duce un tip bolnav de creier? Du-te înapoi, du-te înapoi și să fi înțelept."

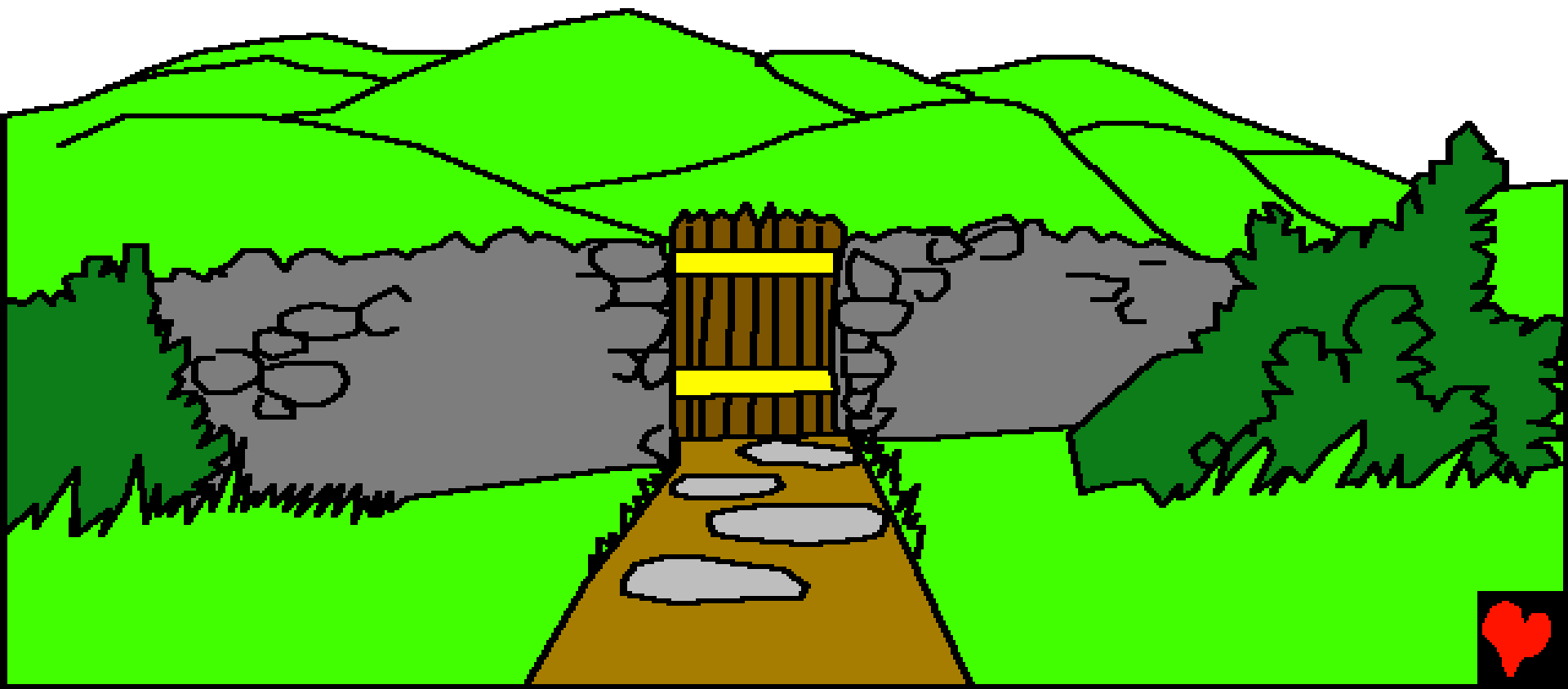
Pelerin: "Vino cu mine, vecine Ușuratic. Mai sunt multe glorii în afară de acestea. Dacă nu mă crezi, citește aici în cartea aceasta."

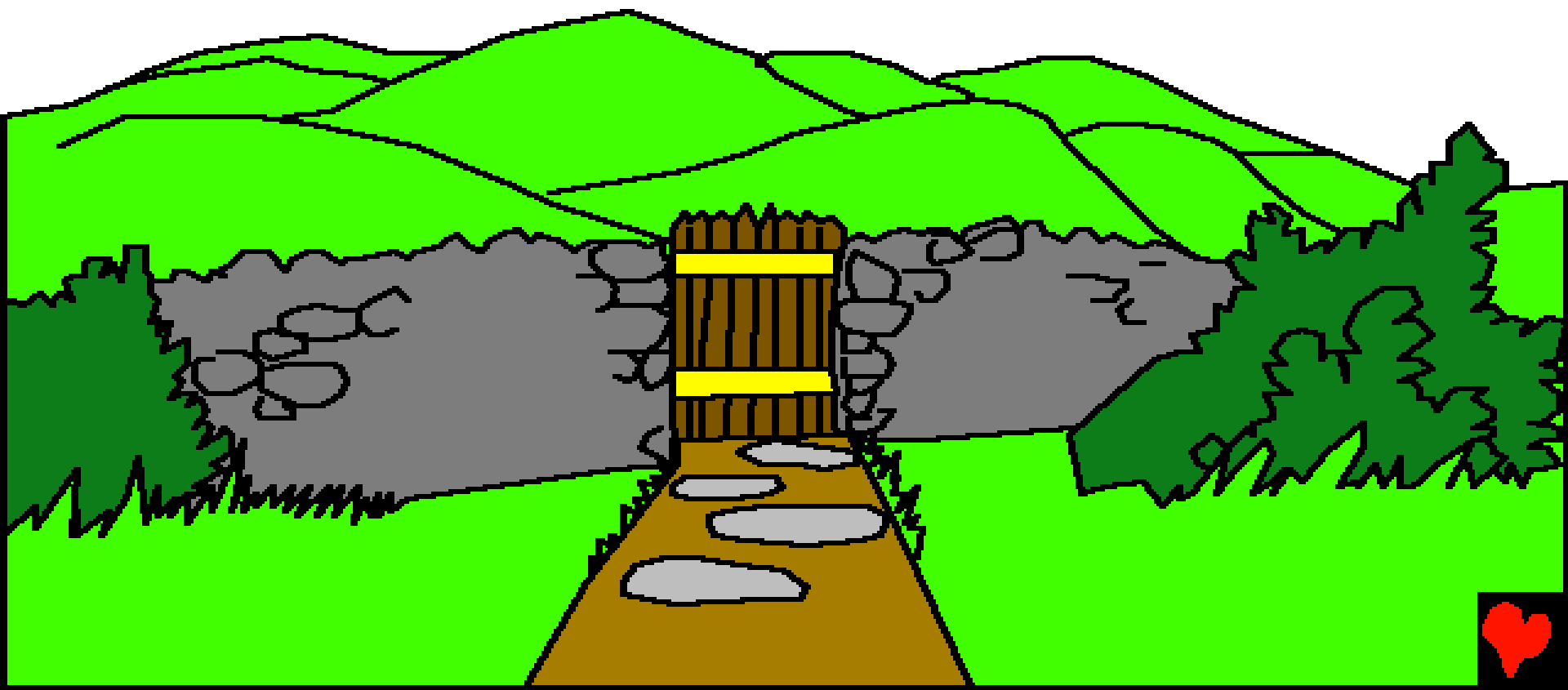
Ușuratic: "Ei bine, vecinul Încăpăținare. Intenționez să fiu de acord cu acest om bun." Încăpăținare: "Și eu mă voi întoarce la mine acasă. Eu nu voi fi însoțitor al acestor proști fanatici."

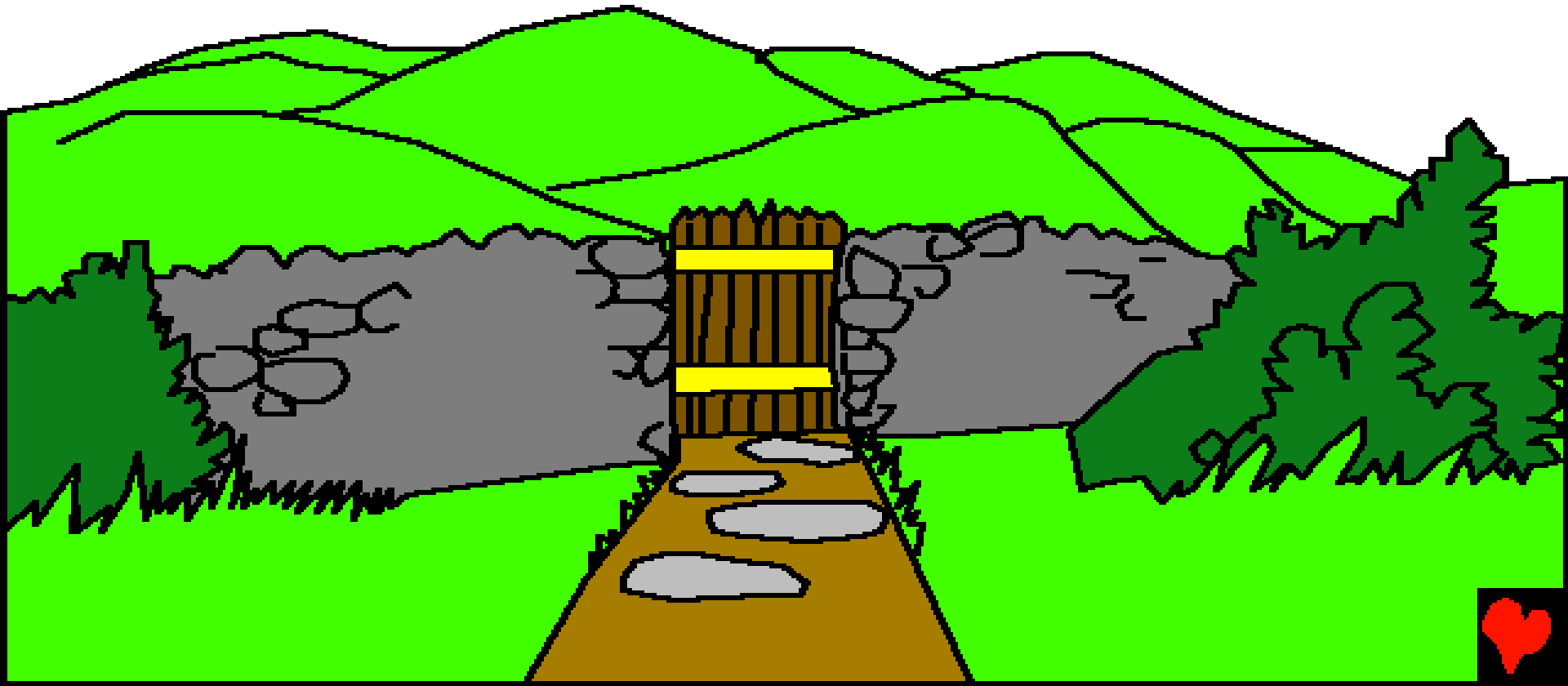
"Vino atunci, bunule vecin", l-a invitat Pelerinul pe Ușuratic.
"Să plecăm." În timp ce mergeau, cei doi bărbați vorbeau.
"Prietenul meu," Ușuratic întrebă, "ști drumul spre acest loc
dorit?" Pelerinul i-a spus lui Ușuratic despre Evanghelist.

"Evanghelistul m-a îndrumat să alerg la poarta acea mică înaintea noastră", a spus Pelerinul. "Acolo vom primi mai multe indicații despre drum." Împreună, oamenii au mers constant spre poartă, vorbind în timp ce mergeau.

"Vecine Ușuratic, mă bucur că ești convins să mergi cu mine", l-a încurajat Pelerinul pe prietenul său. "Dacă Încăpățânarea ar fi simțit frica și teama pe care le-am simțit, nu s-ar fi întors."

"Vecine Pelerin", a spus Ușuratic, "spune-mi mai multe despre cum sunt aceste lucruri mari, și cum ne vom bucura de ele, și locul unde mergem". Ușuratic părea plin de întrebări. Pelerinului i-a fost greu să explice.

"Mi le pot imagina mai bine în mintea mea decât să le explic în cuvinte", a răspuns Pelerinul.

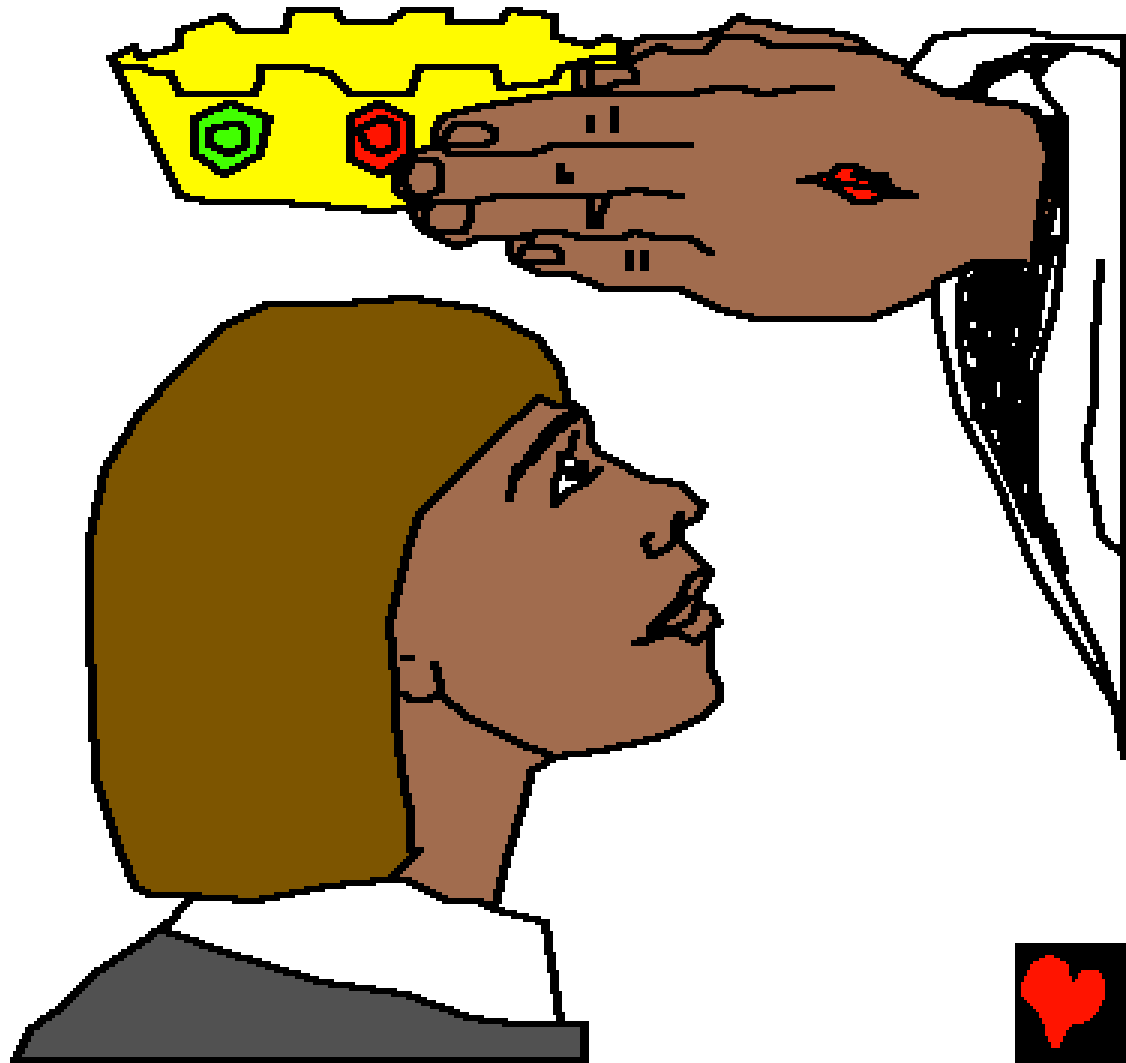

"Dar, din moment ce ești atâț de dornic să le știi, le voi citi din Cartea mea."
"Ești sigur că cuvintele din Cărtea ta sunt adevărate?"
Întrebă Ușuratic. "Da", a răspuns Pelerinul.
"Absolut sigur; Căci Cartea Aceasta vine de la Dumnezeu, Care nu poate să mintă."
"Bine", a răspuns Ușuratic.
"Acum, despre care lucruri se vorbește în Carte?"

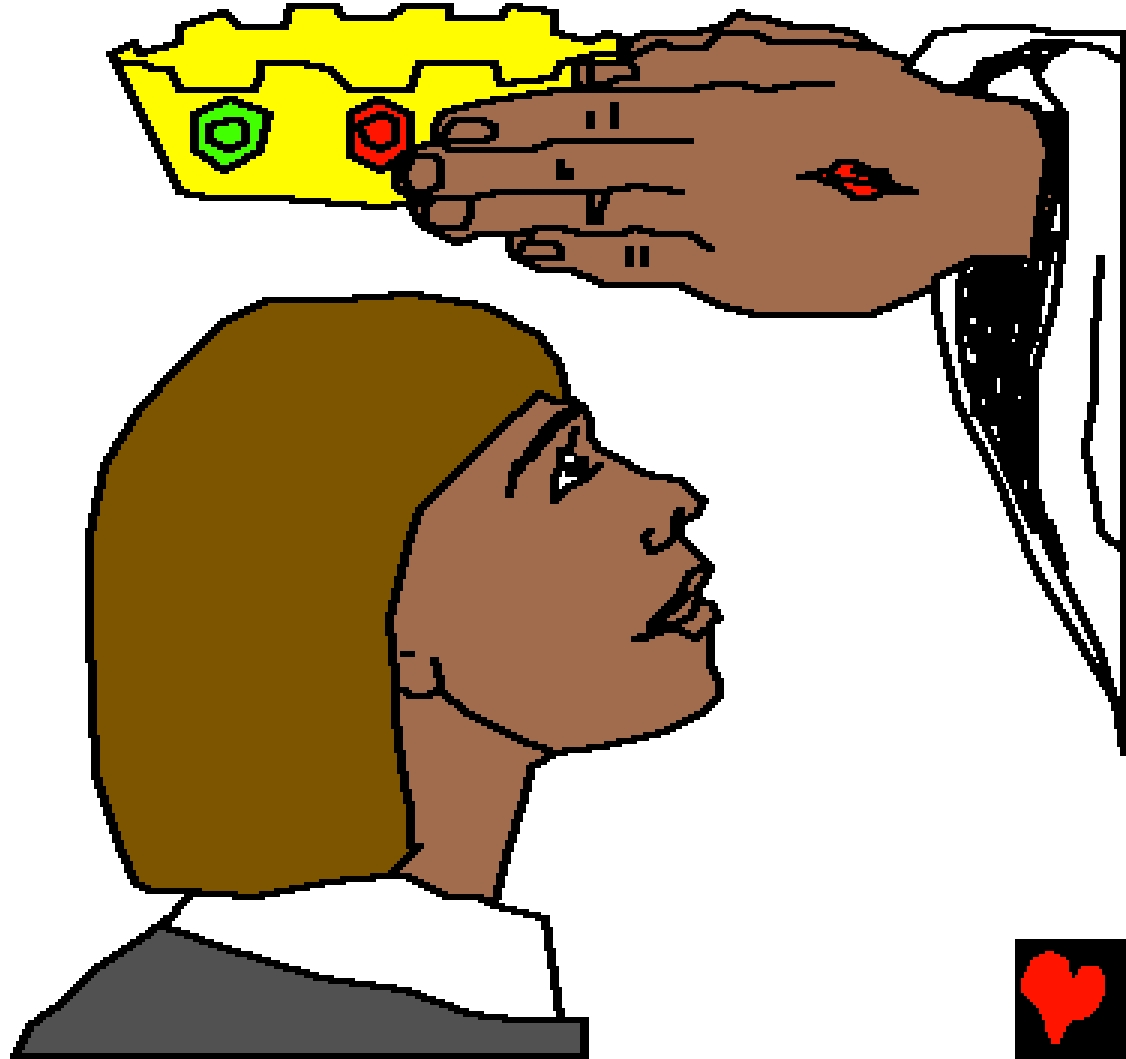

"Există o împărăție nesfârșită în care vom trăi și un dar al vieții veșnice pentru toți cei care trăiesc acolo", i-a spus Pelerinul lui Ușuratic. "Ce minunat", a spus Ușuratic. "Ce altceva mai este acolo?"

"Ne vor fi date cununi împărătești de glorie; și veșminte care ne vor face să strălucim ca soarele care luminează cerul."

"Aceasta este minunat. Ce altceva?", a întrebat Ușuratic. "Nu va mai fi plâns, nici tristețe; căci Cel ce este stăpânul locului ne va șterge toate lacrimile din ochi", i-a citit Pelerinul lui Ușuratic. Pelerinul a citit acest lucru dintr-un număr de locuri diferite în Cartea lui Dumnezeu.

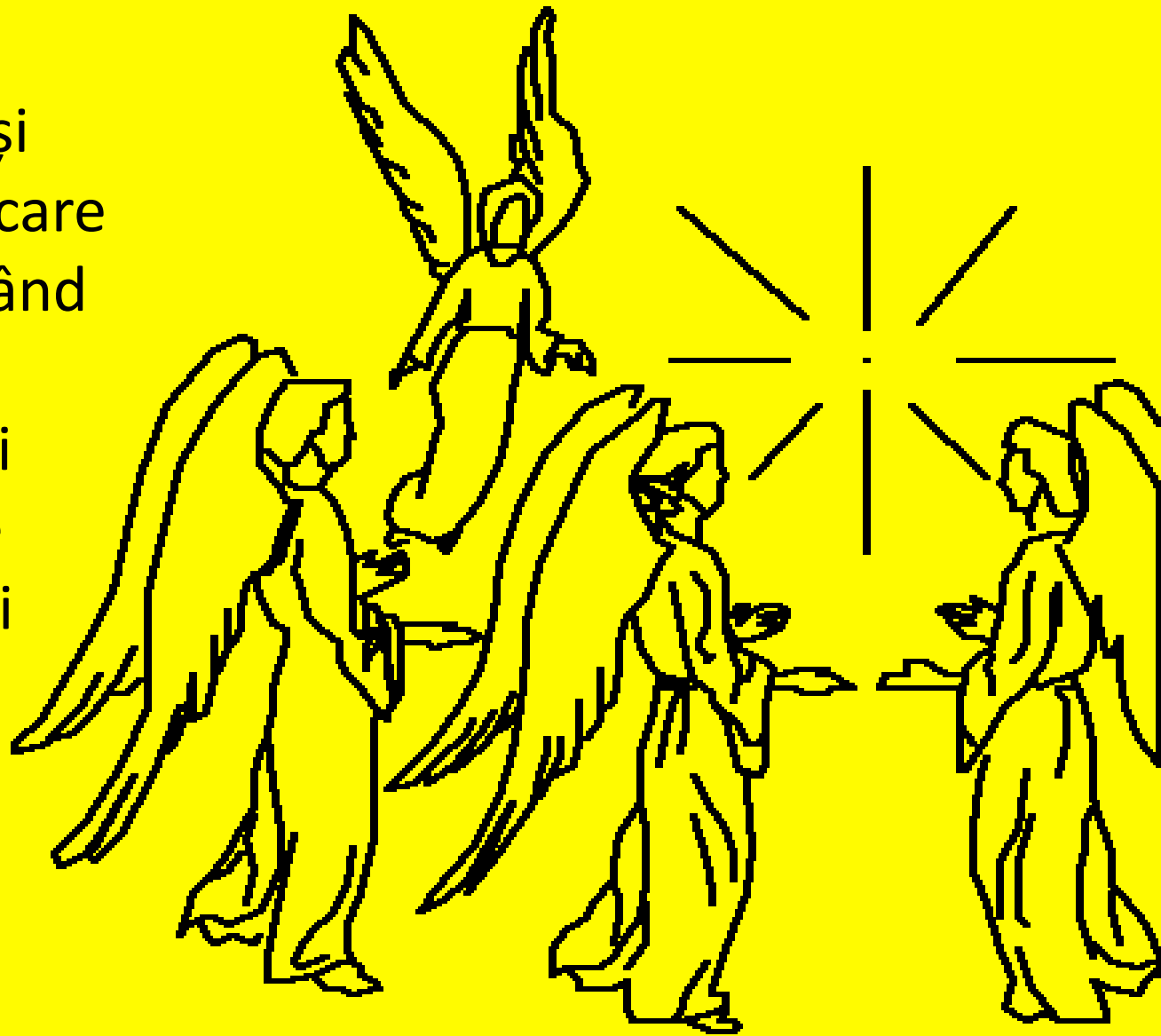
Cât de plăcut trebuie să fi fost pentru cei doi pelerini să se înveselească unul pe altul amintindu-și promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu.

Ușuratic s-a gândit în urmă de mai multe alte întrebări pentru care dorea răspuns.

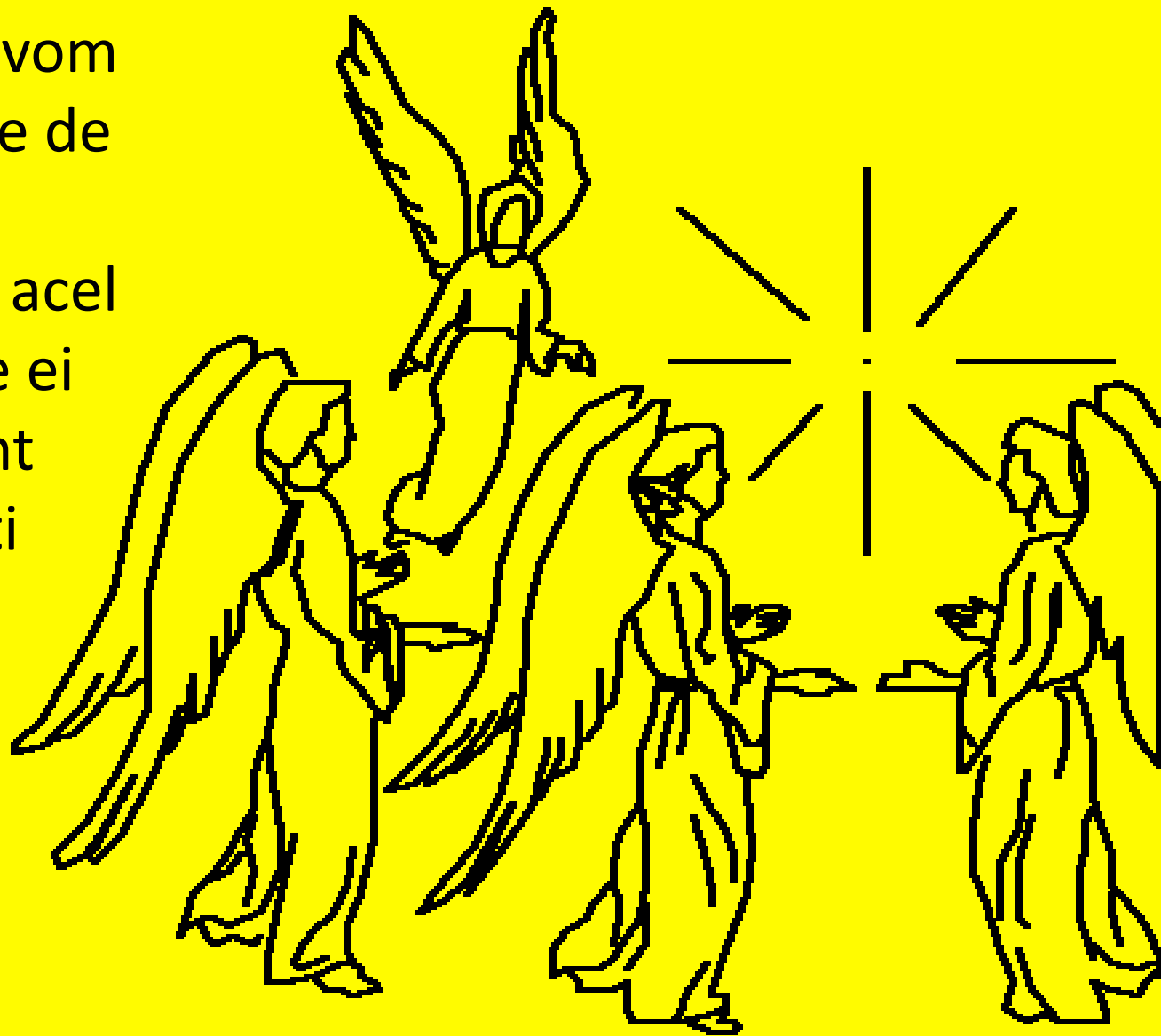
"Cine ne va însoți acolo?", a vrut el să știe.

Pelerinul: "Acolo,
vom fi cu serafimi și
heruvimi, creaturi care
ne vor uimi ochii când
ne voim uita la ei."
Serafim și heruvimi
sunt două feluri de
ființe cerești, îngeri
care Îl slujesc pe
Dumnezeu
înaintea tronului
Său.

"De asemenea, ne vom
întâlni cu mii și zece de
mii care au ajuns
înaintea noastră în acel
loc; nici unul dintre ei
nu suferă, doar sunt
iubitori și sfinți, toți
umblând în fața lui
Dumnezeu și
trăind în prezența
Sa", a continuat
Pelerinul.

Va continua...